

Luther Márton

A Gyermek

Mert egy Gyermek születik nékiünk, Fiú adatik nékiünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét Csodálatosnak, Tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, békesség Fejedelmének. (Ézsaiás 9,6)

Ez a Gyermek csupán egyet akar: betölteni szívünket. Ha tehát a szív hitben kitárul, Jézust gyönyörűségnek találja. Azután felemelkedik a szív az Atyába, ki kegyelméből Fiát nekünk adta. Megmagyarázhatatlan és elképzelhetetlen, hogy fér bele akkora kincs parányi szívünkbe. Meg-megújuló csodajel ez, melyből a szív boldog vígasztalást és rettenthetetlen békességet merít minden érhető nyomorúságban. Mi baja is eshetnék?! Ahol Jézus megszáll, ott meg is marad. A szív és a Gyermek nem szakadnak el.

De az igaz, hogy a szív a Gyermeket csak úgy fogadhatja be s gyönyörűségét csak úgy ízlelheti meg, ha előbb kiráz magából minden örömet, ami nem Krisztus. A Gyermek nem hajlandó osztozni – egyedül akar a szív lakója lenni. Szélnek kell eresztenünk mindent, ami szemünkben jónak látszik: gyönyört, javak ingerét, dicsőséget, tulajdon életünket, úgynevezett kegyességet, bölcsességet s minden vélt erényt. Mikor mindezt kiszolgáltattuk, akkor jön a Gyermek s magával hozza mindazt, ami ó-Ádámunkat megöldökli.

Üres szívet kell a Gyermek elé tárni. Erre pedig csak az képes, aki nyomorúságban és keserves megpróbáltatásban jár, de nem saját feje után, hanem csendességgel viseli baját. Sose lesz neked édes a Krisztus, ha előbb magadnak meg nem keseredel. Aki nem így érez, nem részesedik.

*

Akkor karjaiba vevé őt és áldá az Istent, és monda: Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgálodat a te beszéded szerint békességben, mert látták az én szemeim a te üdvösségedet. (Lukács 2,28–30)

A vén Simeon immár farkasszemet néz a halállal. Testén-tagján érzi, hogy egyre közelebb kúszik hozzá, mint ahogy az öregember napról-napra hanyatlik. Simeont azonban ez nem bántja, sőt kívánja, hogy legyen meg mielőbb. Semmit sem búsul, hogy meg kell halnia, sőt üdvözli a halált, mert látta a Megváltót. Ha nem így volna, nem tudná örvendező szívvel fogadni a halált.

A kegyes Simeon azt szeretné megláttatni velünk, hogy Megváltóra szorúlkunk. Megváltónkul pedig azt kell elfogadnunk, akit nem ember talált ki, hanem maga Isten rendelt. Benne nem csalódhatunk, mert biztos nála a segítség. Hiszen e Gyermek azért van, hogy Isten akaratából rajtunk segítsen. Aki nek tehát ez az Isten küldötte Megváltó a Megváltója, az nyugodt lehet.

Azon fordul meg minden, hogy Simeonnal meglássuk a Gyermeket, karunkra vegyük, dédelgessük és csókoljuk, bizodalunkat belé vessük, örömmünket, vígaszunkat tőle várjuk. Mert ha szilárdan hisszük, hogy a Gyermek Istentől jött Megváltóul, magától jön a békesség, és se bűn, se halál nem rettent többé. Hiszen éppen ezek ellen van Megváltónk.

Luther Márton írásaiból fordította Szabó József, Győr 1944.